

ЗОРАН АВРАМОВИЋ, рођен 1949. у Сталаћу. Дипломирао је социологију на Филозофском факултету, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Бави се теоријским истраживањем проблема образовања, културе и политике. Пише студије, монографије, есеје, полемике, чланке и уџбенике. Објављене књиге: *Социјализам и моћност реформе*, 1989; *Повраћак браћанској друштва*, 1989; *Политички системи Милоша Црњанског*, 1990; *Испунио сам своју судбину (приређени разговори Милоша Црњанског)*, 1992; *Задужбине, фондови, фондације, леђасти у култури Србије*, 1992; *Политика и књижевност у делу Милоша Црњанског*, 1994; *Друго лице демократије – Србија, Југославија, свега 1980–1994*, 1998; *Уџбеник–култура–друштво*, 1999; *Демократија у школским уџбеницима*, 2000; *Невоље демократије у Србији (1990–2000)*, 2002; *Чији је књижевник и његово дело – расправа о културном идентитету српске књижевности*, 2003; *Држава и образовање – критичка евалуација концепција образовања у Србији*, 2003; *Одбрана Црњанског*, 2004; *Апорије образовања за демократију*, 2006; *Култура*, 2006; *Срби у њеној демократији*, 2007; *Социологија и књижевност – огледи о социологији културе и књижевности*, 2008; *Родомрци – о једном делу српских политичара и интелектуалаца од 1990. до 2009*, 2009; *Политичка мисао Милоша Црњанског*, 2010; *Социолошка осмишљеница културе и образовања*, 2011; *Демократија и бомбардовање – каква је будућност демократије?*, 2012; *Образовање у шоковима друштва знања*, 2013; *Родољубци и родомрци – савремени српски патриотизам и национално дезинтегративна мисао и пракса*, 2013; *Образовање између дневне и научне бриге*, 2014; *Огледи из српске културе и књижевности*, 2015; *Књижевници и политика у српској култури (1804–2014)*, 2016; *Друштвено ангажован у Србији*, 2016; *Књижевна раскрсница – идентитет, Андрић, Црњански*, 2016; *Социолошко читање књижевности*, 2017; *Срби и антипатриотизам*, 2020; *Случај једног инстинкта*, 2020; *Наша некадашња криза*, 2020; *Узбурканост друштва и културе*, 2021; *Добрица Ћосић и политика*, 2021. Живи и ради у Београду.

ВЛАДАН БАЈЧЕТА, рођен 1985. у Босанској Крупи, БиХ. Дипломирао на групи за српску и општу књижевност на Филолошком факултету у Универзитета у Београду („Поезија Владана Деснице”), где је

завршио мастер („Проза Стевана Раичковића”) и докторске студије („Књижевно дјело Борислава Михајловића Михиза”). Бави се савременом српском књижевношћу и теоријом књижевности. Објављена студија: *Борислав Михајловић Михиз – кријичар и писац*, 2021.

МИЛИЦА БАКРАЧ, рођена 1977. у Никшићу, Црна Гора. Дипломирала је на Филозофском факултету у Никшићу, на Одсеку за српски језик и књижевност. Објављене књиге песама: *Нек ме њицице криком буде*, 1996; *Жић*, 1998; *Сонети и писма*, 2000; *Од златна јабука*, 2004; *Азбучник*, 2007; *Арсеније Чарнојевић по дрући њић међу Србима*, 2010; *Жена*, 2012; *Одбрана Азбучника*, 2012; *Вуковање*, песме за децу, 2017; *Јав из Горе Црне*, 2018; *Господе, није нам хладно*, 2020; *Маџијаније*, драма за децу, 2022. Добитница је више награда и признања. Члан је Удружења књижевника Црне Горе, Удружења књижевника Србије, Књижевног друштва српских писаца Косова и Метохије и Књижевног друштва „Његош” из Црне Горе. Приредила више књига српских писаца. Живи у Никшићу.

РОЛАН БАРТ (ROLAND BARTHES, 1915–1980), француски семиотичар и књижевни теоретичар и критичар, један од зачетника и најзначајнијих поборника нових тенденција у француској савременој књижевној критици. С почетка је био један од главних представника постструктурализма, а у познијем периоду развио је један личан списатељски израз, са великим примесама аутобиографског. Важнија дела: *Миџологије*, 1957; *О Расину*, 1963; *Кријика и истина*, 1966; *Сисјем моде*, 1967; *Царство знакова*, 1970; *С/З*, 1970; *Саг*, *Фурије*, *Лојола*, 1971; *Нуљни сисјем писања*, 1972; *Уживање у шекспију*, 1973; *Ролан Бартић по Ролану Бартију*, 1975; *Фрајменџи љубавној љовора*, 1977; *Свејла комора*, 1980.

СЛОБОДАН ВОЈЧИЋ, рођен 1943. у Брестима код Никшића, Црна Гора. Пише приповетке и романе. Књиге приповедака: *Урвине*, 1977; *Шејкина сиварнос*, 1992; *Лейоина одрицања*, 2003. Романи: *Темљ*, 1982; *Кобац*, 1997; *Ноћ, соба, жар-њицице и Бој*, 2006; *Наше грађе убице*, 2012.

ВЕСНА ГАЈИЋ, рођена 1982. у Београду, одрасла у Смедереву, живи у Новом Саду. Историчарка је уметности, школовала се у Београду и Стокхолму. Пише научне радове, есеје и критике из области историје уметности, музеологије и студија културе, објављује у периодици.

АЛЕКСАНДАР ГАТАЛИЦА, рођен 1964. у Београду. Пише прозу, драме, проучава историју музике и преводи са старогрчког (Есхил, Софокле, Еурипид, Алкеј, Анакреонт, Сапфо, Солон, Мимнермо). Романи: *Линије живојиа*, 1993; *Наличја*, 1995; *Крај*, 2001; *Еурипидова смрт*, 2002;

Невидљиви – њикарски роман у њисмима, 2008; *Велики рај*, 2012; *Сонаја за лошеј човека*, 2015; *Све новеле*, 2015; *Последњи арјонауј*, 2018; *Крај* – хумана комедија, 2021; *Двадесет њејши сај*, 2021. Књиге приповедака: *Мимикрије*, 1996; *Век*, 1999; *Најлејше ѡриче Александра Гајалице* (избор П. Пијановић), 2003; *Београд за сјранце*, 2004; *Дијалој са ојсенама*, 2006; *Дневник ѡражених неимара*, 2006; *20 јодина, 20 најбољих ѡрича*, 2013; *Кај сам био мали*, 2014; *Све ѡриче*, 2015; *Гојске ѡриче*, 2019; *Фанѡасѡичне ѡриче*, 2019; *Исѡоријске ѡриче*, 2019. Дrame: *Чиода са две ѡлаве*, 2000; *Свечаносј*, 2003; *Франц Кафка: Процес – драма у два чина*, 2011. Есеји: *Говорије ли класични?*, 1994; *Црно и бело – крајка исѡорија десет славних ѡјјанисѡа ХХ века*, 1998; *Арјур Рубинѡијајн ѡројив Владимира Хоровица и обрнујо*, 1999; *Злајно доба ѡјјанизма*, 2001; *Квадрајура ноја – ојледи о музици*, 2004; *Сјолеће уз музику* (монографија о Андреји Прегеру), 2008; *Анејдоје о великим музичарима*, 2010; *Писац не сјанује овде*, 2013.

СЛАВКО ГОРДИЋ, рођен 1941. у Дабрици код Стоца, БиХ. Пише прозу, књижевну критику и есејистику. Од 1992. до 2004. је био главни и одговорни уредник *Лејојиса*, а 2008. до 2012. потпредседник Матице српске. Књиге прозе: *Врховни силник*, 1975; *Друјо лице*, 1998; *Ојиј*, 2004; *Руб*, 2010; *После руба*, 2020. Књиге есеја, критика и огледа: *У видуку сјиха*, 1978; *Слајање времена*, 1983; *Примарно и нијанса*, 1985; *Поезија и окрује*, 1988; *Образац и чин – ојледи о роману*, 1995; „*Певач*” *Бошка Пејровића*, 1998; *Ојледи о Вељку Пејровићу*, 2000; *Главни јосао*, 2002; *Профили и сјуауције*, 2004; *Размена дарова – ојледи и зајиси о савременом срјском ѡесниѡиву*, 2006; *Савременосј и наслеђе*, 2006; *Кријичке разјледнице*, 2008; *Трајања и сведочења*, 2011; *Ојледи о Иви Андрићу*, 2013; *Сродсјва и раздајине – ојледи и дневнички зајиси*, 2014; *Осмајрачница – књижевне и ојѡије ѡеме*, 2016; *Меју својима*, 2020. Приредно више књига српских писаца.

ЈОВАН ДЕЛИЋ, рођен 1949. у Борковићима код Плужина, Црна Гора. Пише студије, есеје и књижевну критику. Редовни је професор на Филолошком факултету у Београду, дописни члан Српске академије наука и уметности и од 2020. године потпредседник Матице српске. Објављене књиге: *Кријичареви ѡарадокси*, 1980; *Срјски надреализам и роман*, 1980; *Пјесник „Пајејике ума” (о ѡјесниѡиву Павла Појовића)*, 1983; *Традиција и Вук Сјефановић Караѡић*, 1990; *Хазарска ѡризма – ѡумачење ѡрозе Милорага Павића*, 1991; *Књижевни ѡојледи Данила Кица*, 1995; *Кроз ѡрозу Данила Кица*, 1997; *О ѡоезији и ѡоејици срјске модерне*, 2008; *Иво Андрић – мосј и жрјива*, 2011; *Иван В. Лалић и њемачка лирика – једно инѡерјексјуално исјраживање*, 2011; *Милујин*

Бојић њесник модерне и вјесник авангарде – о њоезији и њоеџици Милуџина Бојића, 2020. Приредио више књига српских писаца.

АЛЕКСАНДРА ЖЕЖЕЉ КОЦИЋ, рођена 1977. у Београду. Пише есеје, студије и књижевну критику. Члан је Хемингвејевог друштва (САД), Фицџералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Објављене књиге: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style*, 2016; *Хеминџеј и роџ: џисац у мрежи џеорџије*, 2018; *Песник и један чџиџалац: оџлеги о џоезији и џрози Драјана Лакићевића*, 2020; *Збирка леџиџирова: оџлеги о анџлоамеричкој књижевноџи*, 2021; *Ваљаревџић у дијалоџу*, 2022.

МАРИЈАНА ЈЕЛИСАВЧИЋ, рођена 1992. у Ужицу. Основне и мастер академске студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је 2016. године одбранила мастер рад на тему „Елементи хорор фантастике у роману српског предромантизма”, за који је одликована Бранковом наградом Матице српске. Тренутно је на докторским студијама српске књижевности у Новом Саду. Радове објављује у периодици.

АНАСТАСИЈА ЈУРЈЕВНА ЈЕМЕЉАНОВА, рођена 1973. у Москви, Русија. Дипломирала музеологију на Руском државном хуманитарном универзитету, радила у музејима и на телевизији, удата, мајка двоје деце. Написала је књиге прича: *Леџионар*, 2007; *Бела засџава*, 2010; *Из Москве*, 2011; *Оџоџљење*, 2012; *Можда иџак да не свраћамо?*, 2012. Приче су објављене у разним часописима и антологијама. (М. М.)

РАДОМАН КАЊЕВАЦ, рођен 1960. у Ступу код Сјенице. Пише поезију. Објављене књиге песама: *Речи за џевање*, 1995; *Оџворено џисмо*, 1995; *Као рука низ враџи конџрабаса*, 1999; *Мислим да не знаџи с ким имаџи џосла, мала*, 2000; *Tour du Monde*, 2003; *Пуџујем*, 2007; *Пробуди ме џек кад осеџиџи да сам заисџа мрџав*, 2009; *Човек у сенци*, 2010; *Крај џоезије*, 2010. Живи у Београду.

МИЛЕНА КУЛИЋ, рођена 1994. у Бачком Добром Пољу код Врбаса. Дипломирала и мастерирала на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где је тренутно на докторским студијама. Пише поезију, есеје, књижевну и позоришну критику. Бави се теоријом драмских уметности, историјском театрологијом и савременом драмом. Објављена књига: *Леџи Минервине сове – оџлеги о џозоришној умеџноџи*, 2017.

МИЛЕНА МИЋУНОВИЋ, рођена 1962. у Београду. Дипломирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду на групама Југо-

словенска књижевност и руски језик и Југословенска књижевност и српскохрватски језик. Радила као професор српског језика и као лектор. Двадесет пет година живела и радила у Москви. Превођилац с руског. Превођила је савремене руске писце – Сергеја Шаргунова, Дину Рубину, Марину Москвину, Марију Метлицку и савременог руског психотерапеута Андреја Курпатова.

ВЕЛИМИР МЛАДЕНОВИЋ, рођен 1989. у Смедереву. Завршио је основне и мастер студије француског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Области интересовања су му француска књижевност XIX и XX века, рат у књижевности, савремена француска књижевност. Објавио је драмски текст *Дрући поред мене*, 2014. и био уредник збирке прича посвећене стогодишњици Великог рата *Приче бола и њоноса*, 2014.

ИВАН НЕГРИШОРАЦ, рођен 1956. у Трстенику. Пише поезију, прозу, драме, студије и књижевну критику. Од 2005. до 2012. године био је главни и одговорни уредник *Лейтојиса Матице српске*, а од априла 2012. је председник Матице српске. Редовни је професор на Филозофском факултету у Новом Саду. Књиге песама: *Трула јабука*, 1981; *Ракљар Желудац*, 1983; *Земљојис*, 1986; *Абракадабра*, 1990; *Тојло, хладно*, 1990; *Хой*, 1993; *Везници*, 1995; *Прилози*, 2002; *Појтајник*, 2007; *Свејилник*, 2010; *Камена чџенија*, 2013; *Чџенија* (избор), 2015; *Матиични млеч*, 2016; *Изложба облака* (избор и нове), 2017; *Ољегала Ока Недремана*, 2019. Роман: *Анђели умиру*, 1998. Дrame: *Фреди умире*, 1987; *Куц-куц*, 1989; *Исџраџа је у џоку, зар не?*, 2000; *Видиш ли свице на небу?*, 2006. Студије и есеји: *Лейџимаџија за бескућнике. Срџска неоаванџарна џоезија – џоетички иџенџиџеџи и разлике*, 1996; *Лирска аура Јована Дучића*, 2009; *Исџраџа џредака – искуџења колекџивноџи и индивидуалноџи оџсџанка*, 2018; *Њеџоџевски џокреџи оџџора*, 2020. Председник је Уређивачког одбора *Срџске енциклоџеџије*, том I, књ. 1–2, 2010–2011, том II, 2013; том III, књ. 1–2, 2018, 2022.

РАЈКО ПЕТРОВ НОГО, рођен 1945. у Борију код Калиновика, БиХ. Пише поезију, есеје и књижевну критику. Редовни је члан Академије наука и умјетности Републике Српске. Књиге песама: *Зимомора*, 1967; *Звериљак*, 1972; *Родила ме џеџика коза* (за децу), 1977; *Безакође*, 1977; *Планина и џочело*, 1978; *Колиба и џеџика коза* (за децу), 1980; *На крају миленија*, 1987; *Лазарева субоџа*, 1989; *Лазарева субоџа и друџи дани*, 1993; *На каџијама раја*, 1994; *Лирика*, 1995; *Мало документџарних деџаља*, 1998; *Нек џада снијеџи Госџоде*, 1999; *Најлеџице џесме Рајка Пеџрова Ноџа* (прир. Ћ. Сладоје), 2001; *Недремано око*, 2002; *Није све џројало*, 2004; *У Виловоме долу* (изабране и нове песме), 2005; *Јечам и калоџер*

– *лоса*, 2006; *Не ѿикај у ме*, 2008; *Човек се враћа кући* (избор), 2010; *У долу шупићи јечам – девей сѿрофа једне ѿовесѿи* (избор), 2013; *Преко ѿейела*, 2015; *Соней и смрѿи*, 2017; *Позни сѿихови*, 2018; *Документѿарни дейаљи*, 2019; *Мождани удар – ѿесме и зайиси*, 2019; *Доме бивши доме* (избор), 2019; *Вран ѿавран Дис*, 2020; *Разѿовор дуце и ѿела – ѿесме и зайиси*, 2020. Књиге критика, есеја и студија: *Јеси ли жив*, 1973; *Обиље и расај маѿерије*, 1978; *На Вуковој сѿази*, 1987; *Сузе и соколари*, 2003; *Сонейи и ѿоеме Скендера Куленовића*, 2010; *Зайици ѿо*, *Рајко*, 2011; *Зайици и найици*, 2011; *С мене на уѿѿѿай – ремоар*, 2014. Објавио и *Дела Рајка Пејѿрова Ноћа 1–5*, 2003. и *Изабрана дела 1–7*, 2015. Приредио више књига, зборника и антологија.

МИША ПАСУЈЕВИЋ, рођен 1972. у Нишу. Пише поезију и прозу. Књиге песама: *Инк*, 1997; *А. М. ѿелеѿрам*, 2000. Књига кратких прича: *За воланом – мали роман о смрѿи*, 2007. Песме и прозни текстови су му превођени на енглески, немачки, румунски и словеначки језик.

РАША ПЕРИЋ, рођен 1938. у Гареву код Пожаревца. Пише поезију. Књиге песама: *Молиѿва за ѿарче неба*, 1967; *Веѿромейѿина*, 1970; *Рука бљној анђела*, 1970; *Зелени ѿресѿо* (за децу), 1973; *Госѿи у белом*, 1974; *Судњи камен*, 1978; *Земљаѿи*, 1981; *Дечја дуѿа*, 1984; *Ваја и босиљак*, 1988; *Косовски рв*, 1989; *Срѿски ѿуѿи*, 1990; *Гарезж и суза*, 1991; *Србија у Грчкој*, 1995; *Фруѿка звона*, 1997; *Живи ѿрај*, 1998; *Зайаг над Србијом*, 1998; *Плави ѿуѿир*, 1999; *Камена ѿаблица*, 2000; *Свейѿачник*, 2000; *Даровница*, 2000; *Свейѿли вилајейи*, 2000; *Виноѿрагаѿ*, 2001; *То сам ја* (за децу), 2001; *Бели монах*, 2001; *Тројине*, 2002; *Изабране ѿесме 1–Х*, 2002–2003; *Земни ѿлач*, 2003; *Знам човека*, 2003; *Дан у слову*, 2003; *Човечаѿ*, 2003; *Живаљ*, 2004; *Плави уздах*, 2005; *Азбучно ѿеро*, 2007; *Добро јуѿѿро*, *јуѿѿро*, 2007; *Лирски бокор*, 2007; *Берба свейѿлосѿи* (избор), 2008; *Мој Нови Саг*, 2008; *Јесења сеѿѿва*, 2010; *Јаук васељене*, 2012; *Слово је моја кућа*, 2015; *Бројанице*, 2015; *Сабирак*, 2016; *Нагзорник*, 2017; *Знам човечицу*, 2018; *Зимска жейѿва*, 2019; *Дочек аѿокалиѿсе*, 2020; *Робоѿи у ѿољу*, 2020; *Моја књижевна авлија*, 2022. Приредио више антологија и тематских зборника.

САЊА ПЕРИЋ, рођена 1994. у Бијељини, БиХ. Студенткиња је докторских студија на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се савременим српским писцима, пре свих песничким и есејистичким стваралаштвом Борислава Радовића. Пише есеје, научне радове и књижевну критику. Објављена књига: *Књижевносѿи и исходиѿѿи – есеји и криѿѿике о делима срѿске књижевносѿи*, 2020.

ДРАГОЉУБ ПЕТРОВИЋ, рођен 1935. у Косору код Подгорице, Црна Гора. Лингвиста, објавио је преко 400 радова у којима се највише бавио

испитивањем српских дијалеката и више књига (и удбеника) од којих су најзначајније: *О говору Змијања*, 1973; *Говор Баније и Кордуна*, 1978; *Школа немушћој језика*, 1996; *Сумрак српске ћирилице – записи о заштирању српских националних симбола*, 2005; *Демократија с наличја* (коаутор И. Петровић), 2006; *Фонолођија српскоја језика* (коаутор С. Гудурић), 2010; *Зловременик*, 2011; *Српски језички зајерци*, 2013; *Прасрби*, 2021. Као научни редактор приредио је књиге: Јован Кашић, *Трајом Вукове речи*, 1987; *Речник бачких Буњеваца*, 1990; *Именослов бачких Буњеваца*, 1994; Павле Ивић, *Целокујна дела* (четири тома), 1994, 1998, 2001, 2002; Александар Белић, *Изабрана дела* (два тома), 1999; *Речник српских говора Војводине*, 1–10, 2000–2010; *Речник Драгачева* (коауторка Јелена Капустина), 2019.

ИРЕНА ПЛАОВИЋ, рођена 1992. у Београду. Завршила је српску књижевност и језик са компаратистиком на Филолошком факултету у Београду, где је сада на докторским студијама књижевности и ради као асистент на предмету Средњовековна књижевност. Објављује радове о српској књижевности средњег века, бави се реториком, поетиком и текстологијом, а пише и поезију. Објављене збирке песама: *Иза ока*, 2009; *Велико Тојло*, 2018; *Темељи чега ћачно*, 2021.

ЕМИЛИЈА ПОПОВИЋ, рођена 1996. у Лозници. Основне и мастер студије српске књижевности и језика завршила је 2020. године на Филозофском факултету у Новом Саду. Поред писања, бави се глумом и певањем. Тренутно је запослена у Центру за културу „Вук Караџић” у Лозници. Поезију и научне радове објављује у периодици.

ИСИДОРА ПОПОВИЋ, рођена 1981. у Новом Саду. Бави се почецима српске драме и историјом српског позоришта, пише монографије, стручне радове и критику. Објављене књиге: *Књија Сјерјиних рукојиса – рукојисна осјавшћина Јована Сјерјје Појовића у Мајшници српској*, 2008; *(Пред)исјорија веселих јозорја – комедија у Срба јре Јована Сјерјје Појовића*, 2014. Приредила више књига.

МИЛАН РАДОИЧИЋ, рођен 1999. у Лесковцу. Студент је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Пише књижевну критику и есеје, објављује у периодици. Живи у Новом Саду.

ГОРАНА РАИЧЕВИЋ, рођена 1964. у Новом Саду. Бави се теоријом књижевности и српском књижевношћу XIX и XX века, пише студије, есеје и приказе, преводи с енглеског и француског. Објављене књиге: *Чииање као креација*, 1998; *Библиојрафија српских некролоја* (коаутори

М. Бујас и М. Клеут), 1998; *Лаза Лазаревић – јунак наших дана*, 2002; *Есеји Милоша Црњанског*, 2005; *Коментари „Дневника о Чарнојевићу” Милоша Црњанског*, 2010; *Кројивљељи судбине – о Црњанском и Андрићу*, 2010; *Друшћ свей – есеји о књижевности: историја, теорија, критика*, 2010; *Аџон и меланхолија – живој и дело Милоша Црњанског*, 2021; *Добра лејоџа – Андрићев свей*, 2022. Приредила више књига.

РАНКО РИСОЈЕВИЋ, рођен 1943. у Календерима код Босанске Костајнице, БиХ. Пише поезију, прозу, књижевну критику, драме и есеје и преводи. Књиге прича, есеја и монографије: *Умјетности Марије Теофилове*, 1974; *Велики математичари*, 1981; *Слике за уијеху*, 1981; *Приче из новина*, 1982; *Приче великог љета*, 1988; *Славни арајски математичари*, 1988; *Шум и друје крајке прозе*, 1995; *О души и друшћ текстови*, 1998; *Влаго С. Милошевић – један вијек*, 2001; *Фрагменти*, 2002; *Правци развоја културе Републике Српске у периоду 2004–2007*, 2004; *Духовни прагови – осврћи, прикази, преиспитивања*, 2008; *Сан и јава и друшћ постојци – приче*, 2013; *Minima tetragrabilia – мале приче, снови, записи*, 2014; *Кочић и Босна*, 2018. Романи: *Насљедна болест*, 1976; *Дјечаци са Уне*, 1983; *Тијело и остало*, 1987; *Тројица из Зрковије*, 1990; *Сабласни цињел*, 1993; *Иваново ошварање*, 2000; *Босански мелај*, 2004; *Археолог*, 2006; *Симана* (Бањалучка трилогија, 1), 2007; *Госпојска улица Herrengasse* (Бањалучка трилогија, 2), 2010; *Ноћ на Уни*, 2014; *Сесире и друшћарице*, 2016; *Бескућник* (Бањалучка трилогија, 3), 2017. Драме: *Још један од снова љетње ноћи или Балада о Симеону*, 1972; *Јаблан*, 1984; *Пајубљци и бауци*, 1988; *Кочић* (коаутор Г. Бјелац), 1990; *Божична прича или Христово рођење*, 1994; *Поход на Мјесец*, 1997. Књиге песама: *Видишаме*, 1967; *Време и врћ*, 1971; *Тако, понекад*, 1972; *Босанске елејје*, 1975; *Историја ово драгање*, 1975; *Снови о вјечном и њесме смрти*, 1979; *Озон*, 1986; *Прах*, 1988; *Брдо*, 1991; *Враћа шаме*, 1997; *Месија*, 1997; *Самоћа, молише*, 1999; *Одбрана свијета*, 2000; *Први свијет*, 2003; *Расвић*, 2006; *Изабране и нове њесме*, 2008; *Изабране њесме (1991–2006)*, 2008; *Ишчезнуће*, 2011; *Ти, фуја живој*, 2012; *Nowhere Land – selected poems*, 2013; *Мала вјечност*, 2018; *Анђео у двористиу* (избор из духовне поезије), 2020.

НАДА САВКОВИЋ, рођена 1956. у Новом Саду. Бави се компаративном књижевношћу, посебно италијанским утицајима на српску књижевност и културу, докторирала („Настајање драмске књижевности у грађанској култури код Срба”) 2006. године. Преводи с италијанског (*Десет италијанских њесника*, антологија, са Мирјаном Огњановић, 2005; Антонио Сантори, *Saltata / Прескочена*, 2009). Објављене књиге: *Моје године са Милошевићем*, 2002; *Gli Angeli di Novi Sad*, 2002; *Војводина, културна башћина*, 2003; *Од Рачана до Сирерије – српска књижевност*

XVIII века (барок, просвећеност, класицизам, предромантизам), 2010; *Књижевно-историјске основе о српској књижевности у XVIII столећу – од Рачана до Стерије II*, 2011; *Театрољубље*, 2012; *Јован А. Дошеновић – између италијанских уличица и српског надахнућа*, 2018; *Описак Италије*, 2021.

АВДИЈА САЛКОВИЋ, рођен 1974. у Новом Пазару. Након завршене средње школе, високо образовање наставља на Одсеку за електронику и рачунаре Универзитета Мармара у Истанбулу, Република Турска. По повратку са студија 1997. године интензивно се бави превођењем. До сада је са турског на српски и босански превео близу 50 дела, међу којима се истичу *Чанаккале* Мехмеда Нијазија, *Туђинац* Јакупа Кадрија и *Ја, онај дрући и друкчији свијет* Ибрахима Калина. У међувремену је дипломирао на одсеку за Турски језик и књижевност Универзитета у Београду, на којем је такође завршио мастер и одбранио докторску тезу на тему „Језик у делима Пејамија Сафе”. Тренутно ради у градском музеју у Новом Пазару, ожењен је и отац је петоро деце.

ОМЕР СЕЈФЕТИН (OMER SEJFETİN), један од највећих турских књижевника, рођен је 1884. у Гонену (Баликесир/Турска). Његов отац, Омер Шевки-беј, био је мајор турске војске, док је његова мајка Фатма, такође, била ћерка војника из племена Исфендијаролу. Након основног образовања, уписан је у школу Османије у Истанбулу, након чега је пребачен у посебан разред Војне руждије на Ејупу (1893–1896). Дипломирао је 1900. године на средњој војној школи у Једрену (Edirne Askeri İdadisi). Војничку каријеру започео је у Прилепу и ту је због успеха награђен са две медаље за заслуге. Након оснивања Школе жандармеријског пука у вилајету Ајдин/Измир (1907), постављен је за учитеља на предмету Принципи вере. Почетком 1909. поново је враћен у балканску регију у којој је две године прогонио банде око Прилепа, Сереза, Штипа и других места. Исте године у чину потпоручника предавао је физичко васпитање у војној средњој школи у Копрулуу. Те године је због побуне од 31. марта враћен у Истанбул. Након гушења побуне, поново се вратио на дужност у Солун. Током Балканског рата заробила га је грчка војска у Канлитепеу. Након десетомесечног заточеништва у граду Нафлиону код Атине, ослобођен је 28. новембра 1913. године. Почетком 1914. избачен је из војске због „бављења политиком”. Током чувене битке на Галипољу (1915) учествовао је на турнеји по галипољском ратишту коју је Министарство рата организовало за посленике културе и уметности. Крајем исте године оженио се са Цалибе. Из овог брака, који је трајао три године, рођена је ћерка по имену Фахире Гунер (Елгун). Марта 1920. хоспитализован је у болницу Медицинског факултета Хајдарпаша у Истанбулу. Умро је 6. марта 1920. године. За живота објављена

су му следећа дела: *Tarih Ezeli Bir Tekerrürdür*, 1911; *Milli Jimnastik*, 1911; *Yeni Lisan ve Bir İstimzac* (коаутори Ziya Gökalp, Ali Canip Yöntem, M. Nermi i Kazim Nami Duru), 1911; *Vatan! Yalnız Vatan...* (коаутори Ziya Gökalp, Ali Canip Yöntem), 1911; *Herkes İçin İçtimaıyat: Ticaret ve Nasip*, 1914; *Yarınkı Turan Devleti*, 1914; *Mektep Çocuklarında Türklük Mefkûresi*, 1914; *Milli Tecrübelerden Çıkarılmış Ameli Siyaset*, 1914; *Turan Masalları: İhtiyarlıkta mi Gençlikte mi?*, 1914; *Ashab-i Kehfimiz*, 1918; *Harem*, 1918; *Efruz Bey*, 1919. Сматра се зачетником турске кратке приче. Осим горе наведених дела, у различитим новинама и часописима, засебно и у коауторству, објавио је још велики број прича. (А. С.)

ДАМЈАН ЂУЛАФИЋ, рођен 1988. у Беранама, Црна Гора. Дипломирао је 2011. на Правном факултету Универзитета Црне Горе, на којем је завршио и специјалистичке студије, уставно правно-политички смер. Бави се научним радом и преводи с енглеског, претежно из области филозофије права. Објављена књига: *Амалјами науке и умјетности*, 2020. Приредио књиге: *Манасџир Ђурђеви Ћиујови – књижевно-историјска сјоменица* (коаутор Влајко Ђулафић), 2013; Радослав Јагош Вешовић, *Племе Васојевићи* (коауторка Слободанка Ивановић), 2018; Влајко Ђулафић, *Дјела у њеј књија*, 2019; Влајко Ђулафић, *Јесам ли жив, Боже*, 2020. Живи и ради у Беранама.

НАДА ХАЦИ ПЕРИЋ, рођена 1959. у Призрену. Дипломирани је правник, судија Апелационог суда у Београду. Пише поезију и прозу. Књиге песама: *Враћам се*, 2015; *Пођише са мном*, 2016; *Нагалицише*, 2017; *Прибежицише*, 2018; *Исходицише*, 2019; *Песма на дар*, 2021. Монографија: *Зайис из Призрена, са извора*, 2020. Члан је Удружења књижевника Србије и члан Друштва књижевника Косова и Метохије. Од 1999. године живи и ради у Београду.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: *Алис Манро, Бексџиво*, 2006; *Превише среће*, 2010; *Голи живои*, 2013; *Мржња, њријашељсџиво, удварање, љубав, брак*, 2014; *Пољед са единбурџске сџене*, 2015; *Дорис Лесинг, Бен, у свеју*, 2007; *Мемоари ѡреживеле*, 2008; *Злајна бележница*, 2010; *Ајрис Мердок, Пешчани замак*, 2004; *Црни ѡринц*, 2005; *Флен*

О'Брајен, *На реци „Код две њицице“*, 2009; Мишел Фејбер, *Исход коже*, 2003; *Кица мора њасици*, 2004; Лиза Скотолан, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умреици*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са мейком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулциура, концира-кулциура, усцион хий конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ